

PRO BYSTRE HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

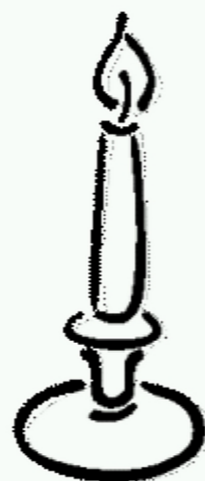
Poznáš všechna zvířátka, která se schovala za stromy?

PRO STARŠÍ

2. listopadu budeme vzpomínat na všechny věrné _____.

samec od kozy	K				
„vězení“ pro ptáky (množné číslo)	K				
stavební materiál	K				
podzemní část rostliny	K				
svátost uvedení do křesťanského života	K				
fén na úpravu vlasů	K				
největší řecký ostrov	K				

Klára Špunt Zelinková

2

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Statečnost, pokoj a láska k pravdě, to je ovoce Ducha, které se dá těžko přehlédnout.“

Pavel Konsbul, z knihy „Nesesmolíš“

Úvodní slovo

Víte, co je „MAMA-HOTEL“? To je označení pro jev rozmáhající se v poslední době mezi lidmi mladší generace, kteří už formálně vkročili do věku dospělosti, tedy by se měli lidsky i ekonomicky postavit na vlastní nohy, leč ze sobeckých důvodů i nadále spočívají na maminkovsko-tatínkovské měkoučké peřině, protože je to tak pro ně nejpohodlnější.

Možná nebudete věřit, ale i v církvi tento mama-hotel funguje. Setrvávají v něm např. křesťané nedospělé víry – tedy ti, kteří se jen „vezou“, tzn.

konzumují mnohé, co víra nabízí, ale jakémukoliv kroku, kterým by probudili a deklarovali svoje aktivní a zodpovědné křesťanství, se dlouhodobě vyhýbají.

Takovým krokem je bezesporu svátost biřmování, kterou se zavazujeme nejen víru žít, ale i hlásat a dosvědčovat. Je to s podivem: Kolik například je nebiřmovaných křesťanských kmotrů – lidí, kteří formálně přijali odpovědnost za víru jiných, a přitom sami ještě ve víře nedospěli?!

V tomto čísle Tomáška je k nalezení informace o příležitosti, jak z takového duchovního ochrnutí vyjít. Přeju

všem, kterých se to týká, odhodláni tak učinit, a všechny ostatní prosím o modlitbu a pomoc.

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Biskupství brněnské oznamuje**, že biskupství a farnosti brněnské diecéze se napříště nebudou zabývat anonymními dopisy, e-maily či sděleními, v nichž není uvedena poštovní adresa jejich autora. Anonymní písemnosti budou bez dalšího okamžitě skartovány. Taktéž nebudou vyřizovány telefonické hovory, v nichž se volající odmítne identifikovat. Uvedení kontaktu je považováno za projev elementární slušnosti a kultivovanosti každého člověka. Bez ní je jakákoliv komunikace zbytečná.

• **Změna času.** Upozorňujeme na změnu času z letního na zimní, ke které dojde v noci ze soboty 29. 10. 2011 na neděli 31. 10. 2011. Hodinky si posuneme o hodinu zpět.

• **Ples** naší farnosti se bude konat v sobotu 11. února 2012 v Hotelu Kozák v Žabovřeskách. Další informace později.

• **Modlitební společenství.** Je nám od 25 do 40 let a jednou za 14 dní ve středu v 19:00 hod. se scházíme na faře k modlitbě, rozjímání nad Písmem, diskusi o tématech, které nás zaujaly. Kdybys měl/a zájem se připojit, tak klidně napiš mail na keprnik@gmail.com.

Příprava na svátost břimování

Jak již vícekrát zaznělo, bude letošní rok přípravy na cyrilometodějské jubileum v roce 2013 věnován svátosti břimování. Podle přání otce biskupa Vojtěcha, vyjádřeného v pastýřském listu o břimování, by tuto svátost měli nyní přijmout všichni, kdo se považují za věřící, žijí životem z víry, chodí ke svátostem, ale dosud nebyli břimováni. Jedná se o věřící střední a starší generace – tzn. přibližně nad 30 roků, kteří se z nejrůznějších důvodů s touto svátostí minuli v čase, kdy je obvykle přijímána, tedy na prahu dospělosti. Ti všichni by se měli během letošního školního roku připravit alespoň tak, jak jim jejich životní situace a okolnosti dovolí, aby posléze v období Svatodušních svátků na jaře roku 2012 mohli být břimováni.

V naší farnosti tato **příprava** bude zahájena **ve čtvrtek 3. listopadu 2011**

nějak brzy. Za dveřmi však není táta, ale maminka. Usmívá se, bere malou do náručí a šeptá jí do ucha: „Tak dědeček už je doma v nebi.“ Anežka údivem zamrká. Jak to? Doma je přece dědeček u nich v křesle, z kterého už v poslední době moc nevstává, ale o to víc je s ním legrace. Hlavně když vypráví, co všechno prováděl, když byl malý. Byli doma tři kluci, a tak je na co vzpomínat. Anežce vhrkly slzy do očí, ale hned je spolkne, když si všimne, že mamčininy oči jsou celé červené – skoro jako u toho králíčka, co jí ukazovala teta v Bobrové. Máma ji staví na zem a povídá: „Pojď, teď toho musíme spoustu zařídit.“ A opravdu – v následujících dnech mají tolik práce, že se Anežka ani nenaděje a je tu pohřeb. Maminka má nachystaný svůj sváteční černý kostýmek a teď dumá u Anežčiny skříně. „Já si vezmu tyhle,“ říká rezolutně malá a vytahuje bílé šaty, co má na Boží Tělo. Maminka zaváhá, ale pak se usměje: „Vlastně máš pravdu, bude to velká sláva.“

V kostele je v Anežce přece jen malá dušička. Všichni se tváří tak vážně a tetička z Bobrové pořád popotahuje a hlasitě smrká. Ale máma, táta i strýc se usmívají. Cink, cink, cink, mše začíná. „Aleluja, živ buď nad smrtí slavný vítěz...“ zahřmí varhany a Anežka udiveně koukne po mámě. Ta na ni spiklenecky mrkne: „Dobře si dědeček vybral, vidíš?“ Holčičce už najednou vůbec

není smutno. Maminka čte čtení a strýc zpívá žalm. A kázání je právě tak hezké a srozumitelné jako na dětské mši. Na hřbitov se všichni skoro ani nevejdou, alespoň Anežce to tak připadá. Ten dědeček měl tolik kamarádů, myslí si malá, ale vůbec se tomu nediví – vždyť to byl ten nejhodnější dědeček na světě.

Večerní modlitbu uzavírá maminka slovy: „Odpočinutí věčné dej našemu dědečkovi a všem zemřelým, ó Pane...“ a Anežka si umiňuje, že se to bude modlit často, několikrát denně, vlastně každou chvíli. No, příští rok už půjde do školky, ale teď má ještě spoustu času. Mohla by nakreslit dědečka – jak hraje na klavír, jak se v křesle učí angličtinu, jak spolu sedí na lavičce před domem nebo na procházce, jak ho máma tlačí v kolečkovém křesle. Vyrobí takovou knihu o dědečkovi. To bude její první knížka. Anežka přemýšlí, jaké barvičky si vybere a v polospánku zašeptá mamince, která klečí u její postýlky. „Napišu knížku o dědečkovi.“

Když tatínek za chvíli nakoukne do pokoje, ulehčeně si oddechne. Obě jeho holky – ta spící i ta bdící – se usmívají.

Marie Sojka Veselá

I přes nepříliš vydařené počasí to byl krásný víkend naplněný Boží přítomností, časem na zastavení se, společným sdílením a modlitbou. A to je pro většinu rodin s malými dětmi skoro luxus, tak díky moc za něj a příští rok zase na viděnou.

Syptákovi

Ohlédnutí za skautským táborem

Prázdniny jsou už minulostí. Už zase od 1. září usedáme do školních lavic. Už se zase ráno potácíme přes rušné Brno do školy. Jak rád bych se zase vrátil na náš tábor v Lučici.

Celé to započalo velkou stavěčkou tři dny před oficiálním zahájením tábora. Stavělo se, stavělo, díky velké snaze se i dostavělo. A najednou tu byli i malí kluci, s kterými jsme dopilovali poslední úpravy, jež byly nutné pro bezproblémový průběh tábora, například fotbalové brány a „indianball“. Večer zaplála zahajovací oheň, při kterém započala etapová hra na téma „Poklad na Stříbrném jezeře“. A pak to nabralo nějak moc rychlý spád - v neděli mše, pondělí hry, hry, oběd, hry, hry a tak to šlo pořád dál a dál, až byl najednou poslední den - závěrečný oheň a odjezd.

Na táboře jsme zažili spousty humorných a okouzlujících momentek i scének, které mně přinášejí jisté pousmání a postesknutí v každodenním stereotypu. Ať už je to každodenní západ a východ slunce nebo noční obloha plná hvězd.

Během tábora nás poctil svou přítomností pan farář Petr Vrbacký, který klukům nabídl duchovní rozmluvu a útěchu.

Oficiálně trval tábor 14 dní a zúčastnilo se ho 17 mladíků a 8 vedoucích. Všichni jsme to ve zdraví přežili a obohatili jsme se o nová poznání sebe sama, přírody a svých kamarádů. Už se zase těším na naše tábořiště, kde je „klid“.

Poznámka. Během roku se scházíme každý čtvrtek od 16:00 do 18:00 hod. na faře Lidická 6. Kontakty: tel: 777 879 017, 737 907 176, mail: zordonorama@gmail.com
lubsas1994@seznam.cz

L. Pospíšil

POVÍDKA

Crrrr, zvonek u dveří. Anežka honem běží otevřít. Už třetí den si hraje u paní sousedky, protože maminka chodí za dědečkem do nemocnice. Táta si ji vyzvedává hned, jak přijde z práce, ale dneska je tu

v 18 hodin v kostele (po skončení večerní mše svaté) a bude probíhat vždy v tomto čase každý týden až do května 2012. Hlásit se může každý, kdo má zájem doplnit či završit svůj svátostný život, pokud je pokřtěn v katolické církvi a v přijetí svátosti biřmování mu nebrání žádná formální překážka (např. neplatné manželství). Nebojte se ale eventuálně osobně poradit s knězem, zda i v takovém případě neexistuje nějaké řešení, např. dodatečné zplnění občanského sňatku apod.

Pozor - tato příprava však není určena mladým farníkům, kteří se mají i nadále připravovat „řádným“ způsobem. Pro ně bude další příprava na biřmování zahájena v září roku 2012. Přihlašovat se je možné stále na faře či v sakristii. Tamtéž zodpovíme vaše eventuální dotazy.

Z farní charity

Vážení přátelé,
máme už konec října a vše doma i v práci běží znova v zaběhnutých kolejkách: děti chodí do školy či školky a vám, kteří jste v produktivním věku, nastaly pracovní povinnosti. I farní charita funguje a díky vaší štedrosti jsme mohli, po sbírce pro hladovějící v Somálsku a Etiopii, opět přispívat na tradiční účely. Teď v říjnu jsme zaslali:

- na léky pro nemocné malomocenstvím – LL 3 000 Kč
- Sdružení pěstounských rodin pro projekt Dům na půli cesty - 3 000 Kč
- pro ošetrovatelskou službu – projekt Oblastní charity – 3 000 Kč
- pro Denní centrum pro bezdomovce - Noclehárnu - 3 000 Kč
- pro Osobní asistenci – projekt Oblastní charity – 2 000 Kč

Tím jsme vydali včetně poštovného celkem 14 044 Kč. V pokladně zbylo proklatě málo, ale věříme ve vaši štedrost a přízeň.

DIOPTRICKÉ BRÝLE, ODLOŽENÉ, NEPOUŽÍVANÉ – KAM S NIMI?

Svého času, již před několika roky, přijímala brýle Diakonie Broumov při sběru do vagónů na 5. nástupišti Hlavního nádraží. Z technických důvodů je pak přestali přijímat. Nyní máme telefonicky potvrzeno, že brýle opět berou. Téměř v každé domácnosti se najdou nějaké odložené brýle. Je možné je předat při sběru šatstva na nádraží nebo je zanechat v kostele v sakristii a jednou za měsíc je farní charita předá na nádraží sama.

Děkujeme Vám, našim věrným dárcům.

Dobrovolníci farní charity

Svěcení

Jsou chvíle v životě, kdy se člověk cítí být „takhle maličký“ tváří tvář Božím tajemstvím a „takhle veliký radostí“, že se jich smí účastnit ... Kněžské svěcení salesiánů 17. 9. 2011 v Žabovřeskách bylo pozváním k účasti na takovémto tajemství ... „Cokoli se dotkne oltáře, bude svaté ... Budu se setkávat se syny Izraele a místo bude posvěceno mou slávou. Posvětim stan sekávání a oltář. Také Árona a jeho syny posvětim, aby mi sloužili

jako kněží. Budu přebývat uprostřed Izraelců a budu jejich Bohem ...“ (2 Moj 29) Myslím, že celá atmosféra chrámu naplněného stovkami lidí, dýchala vděčností, radostí a chválou Bohu za tento úžasný dar kněžství ... Kněžství, které podle slov Jana Zlatoústého, „působí na zemi, ale svým posláním patří do nebe ... které má nesmírnou moc, ale také zodpovědnost a starostlivost ... Vztahuje se na všechny, ale projevuje se v horizontu věčnosti.“

Nelehkého úkolu přednášejících se na výbornou zhostili Pavla Cenková a Vladislav Bobčík. Po krátké adoraci jsme se rozdělili na tři skupiny a v každé se prodiskutovalo jedno z následujících témat: rodina a modlitba, rodina a společenství, rodina a služba v církvi. Asi po necelé hodině jsme se opět sešli, abychom se s výsledky svých rozhovorů podělili i s ostatními.

Po obědě a následujícím odpočinku jsme se všichni vydali ven na putování za „Paní Zdislavou“. Cestou jsme se na čtyřech zastaveních seznámili s jejím životem a po splnění úkolů dostali kartičky s výjevy z jejího

života. Nakonec jsme došli do zámku, kde jsme den završili mší svatou. Po rychlém přesunu zpět a toužebně očekávané večeři byl pro zájemce večerníček. Po uložení dětí jsme se opět sešli k pokračování rozhovorů nad dopoledními tématy, a kdo měl zájem, mohl strávit část noci tichou adorací.

V neděli jsme se všichni přesunuli opět na zámek, děti k vlastnímu výtvarnému programu a my dospělí ke společné modlitbě za konkrétní potřeby každé rodiny. V 11 hodin byla sloužena mše svatá, poté oběd a po setkání u kávy jsme se rozjeli domů.

pohledu zdálo, že nemohou obstát. Každý z nás si může mezi světci vybrat toho, který nejvíc odpovídá jeho způsobu života a podmínkám, ve kterých žije. Může v něm mít nejen vzor pro následování, ale také nového přímluvce, který se bude za něho u Boha přimlouvati. Když budeme znát Boží vlastnosti a Boží vztah ke každému z nás, nebudeme nikdy propadat pocitu beznaděje a zoufalství, ale vždy budeme mít jistotu, že s Boží pomocí správně prožijeme všechno, co se v našem životě vyskytne.

Nám může hodně pomáhat, když si budeme uvědomovat, že když žijeme v posvěcující milosti, je Bůh stále v naší duši přítomen a my se k němu můžeme se vším obracet. Kromě toho, jeho přítomnost v naší duši dává hodnotu všemu, co děláme anebo snášíme, takže nikdy nic není zbytečné, ale všechno prospívá nám i společenství, ve kterém žijeme. Čím bude naše víra hlubší, tím snadněji překonáme všechno, co se v našem životě vyskytne a prospějeme nejen sobě, ale i druhým.

o. J. Šik

Víkend pro rodiny s malými dětmi

Asi před třemi týdny se k nám dostala nabídka strávit víkend na Vysočině, určený pro rodiny s dětmi do 12 let. Akci s mottem „Dbej na to, co ti svěřil Hospodin (1 Král 2,3)“ pořádala komunita Emmanuel.

Asi po týdnu váhání, zda pojedeme, jsme se nakonec na poslední chvíli přihlásili a v pátek 7. října odpoledne jsme vyrazili směr Radešín (okr. Žďár nad Sázavou). Po večeři, večerníčku a uložení dětí nás čekal neformální večer určený ke vzájemnému seznámení.

V sobotu po snídani jsme začali společnými ranními chválami. Pak se už přihlásili hlídači a odešli s dětmi staršími tří let do nedalekého zámku, kde pro ně měli nachystaný program až do oběda. Menší děti byly také hlídány, takže všichni rodiče měli celé dopoledne volné a mohli se soustředit na vlastní program. Ten začínal přednáškou na téma Jak dbát na to, co nám Hospodin svěřil, aneb jak být prorokem ve vlastní rodině, nicméně se dotýkal i poslání manželství a duchovního života v něm.

„Petře, miluješ mne?“ znělo třikrát v evangeliu i v oslovující homilii o. biskupa Josefa Hrdličky a myslím, že tři Petrové ☺ (Petr Boštík, Petr Kalas a náš Petr Zelinka) měli možnost znovu Kristu pravdivě pokorně odpovědět ... Pane, ty víš všechno ... a s tímto čistým štítem odevzdání mohli už s důvěrou očekávat Jeho slova: „Pas moje ovce ...“

Uchvacovala mě představa, že dvoutisíciletou štafetou všech nástupců apoštolů se i na tyto naše kněze modlitbou a vkládáním rukou přenáší dotyk a Duch samotného Krista. „ ... co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života.“ (1 Jan 1,1) Skloněných hlav tří Petřů se v hluboce mluvícím tichu dotýkaly ruce otce biskupa i přítomných desítek a desítek kněží.

(A do této atmosféry soustředěnosti se ke mně naklonila má sestra a neodpustila si poznámku „Ti budou mít ale mastné hlavy!“ ... no, P. Bůh maže hlavu „olejem“ různými způsoby. ☺)

Po konsekrační modlitbě chval, díky a proseb, nově oblečení v kněžská roucha se na tvářích Petřů objevují úsměvy hlubokého štěstí ... Štěstí, které tento svět nemůže dát ... vlna radosti se rozlévá do celého chrámu... jásavými zpěvy s mistrovským doprovodem Jolly

Singers si každý z nás může vychutnat vzácné okamžiky, kdy se Nebe na chvíli dotýká Země ... představuji si tu armádu svatých, ke kterým jsme se před chvílí modlili v litaniích, jak tu zpívají s námi ... a cítím hlubokou vděčnost.

Tyto neopakovatelné vzácné okamžiky jsou nám dávány jako olej do lampy na cestu. Olej, který má stále hořet jasným plamenem i ve dnech všedních a náročných. Blahoslavený Jan Pavel II. píše: „Kněz je ve stálém styku s Boží svatostí, musí se stát svatým! Kristus potřebuje svaté kněze! Pouze svatý kněz se může stát vůdcem lidí a učitelem na cestě svatosti.“ A prostředek, jakým lze toto náročné poslání splnit, vidí svatý otec v modlitbě. „ ... Kněz musí být především mužem modlitby ...“ Přiložme tedy také ruku k dílu a modleme se za své kněze, aby mohli být našimi učiteli a vůdci na cestě do nebe.

Klára Kengi Koukalová

Kmocháček

Nevím, zdali byl jako skautský vedoucí (neoficiálním) kmotrem všech dětí, které měl na starosti, ale vím určitě, že kmotrovskou roli v případě našich kluků – Slávka a Petra – naplnil stoprocentně.

S mojí ženou Hankou jsme měli možnost zúčastnit se kněžského svěcení našeho farního spolubratra Petra Zelinky, alias Kmocháčka. Úžasná atmosféra v salesiánském kostele Panny Marie-Pomocnice podtržená nadšeným zpěvem Jolly Singers, vážněvtipným projevem našeho faráře Petra Vrbackého, účastí Boba a celé jeho rodiny, velkou účastí kněží, jáhnů, ministrantů a laiků, vytvořily neopakovatelný slavnostní rámeček.

Primiční mše svatá konaná následující neděli „u nás“ u sv. Tomáše, celebrowaná novoknězem P. Petrem Zelinkou (a jeho spolubratřími) vystupňovala na domácí půdě slavnostní atmosféru a podtrhla semknutost všech zúčastněných.

Opětovně velký průvod kněží, jáhnů a ministrantů, družičky, zpívající Jolly Singers a rozzářené tváře všech zúčastněných – i toto podtrhlo vážnost novokněžské premiéry P. Petra Zelinky při jeho vstupu do nové životní etapy.

Nezbývá mi, než závěrem poděkovat Kmocháčkovi za pomoc při výchově našich dětí.

Přeji Ti, abys obdržené dary plně uplatnil ve své salesiánské rodině při výchově dětí a mladých lidí.

Mirek Opatřil s rodinou

Evangelizační škola v Římě

Jistě mnozí z vás víte, že jsem se vydala na roční formaci do Říma, do evangelizační školy. Tato škola, která je pod záštitou italské komunity Emmanuel, nabízí dvaceti studentům z celého světa roční studium, jehož základem je evangelizace, společenství a modlitba – ranní chvály, adorace, mše, modlitba před a po jídle, večerní modlitba, modlitba ve skupinkách... divíte se, že je to moc? Náš celý život má být jednou velkou modlitbou ☺

Studenti jsou tu z Egypta, USA, Anglie, Irska, Francie, Německa, Litvy, Kazachstánu, Portugalska, Holandska, Austrálie. Máme velice dobrou a milou skupinu, která je trpělivá a pomáhá nám, těm, kdo nejsme až tak zdatní v angličtině ☺

Náš pobyt jsme započali cestou do poutního města Assisi. Assisi je, na rozdíl od Říma, maličké a klidné město. Měli jsme možnost navštívit mnoho kostelů a zajímavých kaplí, dozvědět se spoustu informací o sv. Františkovi a také sv. Kláře, vychutnávat vynikající italské jídlo a delikatesní zmrzlinu. Při ranních chválách jsme stáli na terase a hleděli na chrám sv. Františka, na to jak se svět probouzí do krásného rána.

Nádherný zážitek mám ze dne 4. 10., to je svátek sv. Františka. Vstali jsme velmi brzy ráno, asi v 5 hod. a šli jsme k sv. Františkovi, do jeho hrobky, kde se konala mše svatá. Byla ještě tma a hvězdy zářily. Bylo to až tajemné, jít spát, když hvězdy září a vstávat také za jejich svitu. Další nezapomenutelný okamžik byl, když jsme šli sportovat. Kdo byl v Assisi, jistě ví, že městečko je umístěné na kopci, kde se těžko hledá nějaké hřiště. Vyšli jsme úplně na vrcholek Assisi, kde je hrad a tam jsme hráli fotbal, při kterém jsme mohli pozorovat nádherný západ slunce!

Po týdenním pobytu v Assisi budeme mít šest týdnů bez internetu a bez volání, jinak internet můžeme používat o víkendy. Myslím si, že je to dobrá cesta, jak si uvědomit důležitost věcí, které kolem sebe máme ☺. Je to také čas na budování vztahů, protože žít společně celý rok vyžaduje spoustu trpělivosti a hlavně lásky.

A je tu toho ještě o moc víc, co bych vám chtěla říct, ale prozatím se loučím a myslím na vás, na naši farnost!

Klára Voříšková

Slovo nemocným

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.

Mt 11,28

Žádný člověk neví, jak bude jeho život v budoucnosti probíhat, neví, zda bude snadný a naplněný radostí, anebo těžký a spojený s bolestí. Když je člověk stížen nemocí spojenou s bolestí a dlouhým pobytem na lůžku, mohou ho napadat různé depresivní myšlenky, může se ptát, jaký má jeho utrpení smysl. Když nemoc trvá dlouho a člověk nevidí zlepšení, může propadat pocitu beznaděje a toužit po tom, aby jeho trápení skončilo.

V takových chvílích si máme být vědomi toho, že nám Bůh neslabil jenom život naplněný radostí, ale že nás Ježíš vyzval, abychom na sebe vzali svůj kříž a následovali ho. On nám na této cestě nejen ukazuje, že je možné touto cestou jít, ale dává nám i sílu, abychom byli schopni po této cestě za ním jít. Vědomí, že on je stále s námi a že nám pomáhá, nám ulehčuje nesení kříže a dává nám sílu, abychom šli za ním vytrvale i v těžkých situacích.

Z dějin církve známe mnoho světců, kteří Krista následovali i ve velmi těžkých situacích a s jeho pomocí neklesli, i když se z lidského